

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΩΝ ΦΥΛΛΩΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—264

Συνεχίζοντες τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ ἀρξάμενον ἄρθρον περὶ τῶν γνωμῶν τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ εἰδοποιούμεν συνάμα τοὺς ὑμετέρους ἀναγνώστας ὅτι διὰ τούτου τελειοῦται ἡ ἀρξάμενη διατριβή.

Ἡ μυθολογία οὐδαμῶς διαβεβαίωσεν ὅτι ὁ Ζεὺς καὶ οἱ ἄλλοι θεοὶ ἀπεθέωσαν αὐτοὶ ἑαυτούς· ἀλλ' οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν ἀπεθέωσαν αὐτούς, ἄλλως δ' ἦτον ἐκ μέρους αὐτῶν ἡ ὑψίστη τῶν ἀλαζονειῶν καὶ τῶν τερατολογιῶν καὶ ὑπερβολῆ παραλογισμοῦ. Ἄν καὶ ὁ Ἀλέξανδρος, ἀνθρωπὸς ὢν, ἐτόλμησε νὰ καλέσῃ ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ Διὸς, πλὴν ἅπασα ἡ Ἑλλάς ἐμυκτήρισε τὴν ἀλαζονείαν του ταύτην· ὁμοίως καὶ ἡ ἀποθέωσις τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων δὲν ὑπῆρξε γεγονός σπουδαῖον παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Ὁ Μωάμεθ καὶ ὁ Κονφούκιος ἀπλῶς ἐκήρυξαν ἑαυτοὺς μεσίτας τοῦ Θεοῦ. Ἡ θεὰ Ἐγίρα τοῦ Νουμά ἦτον ἀπλῶς προσωποποιήσις ἐμπνεύσεως, ἀντληθείσης ἐν ταῖς ἐρημίαις τῶν δασῶν. Ὁ Θεὸς τῶν Βραχμάνων ἐν Ἰνδίας εἶναι ἀνακαίνωσις τις ψυχολογική.

Πῶς λοιπὸν εἰς Ἰουδαίῳ, τοῦ ὁποῦ ἡ ἱστορικὴ ὑπαρξίς εἶναι ἡ μάλλον ἐπιβεβαιωμένη ἢ ὅλων τῶν ἄλλων συγχρόνων του, αὐτὸς μόνον, υἱὸς τέκνονος, παρουσιάζεται εἰς τὸν κόσμον ὡς Θεός, ὡς τὸ ἐξοχώτατον πάντων. Ὅν καὶ Πλάστης τοῦ Παντός; Ἐπισύρει εἰς ἑαυτὸν πᾶσαν λατρείαν καὶ ἀνεγείρει ἰδίαις αὐτοῦ χερσὶ τὴν θρησκείαν του οὐχὶ ἐκ λίθων, ἀλλ' ἐξ ἀνθρώπων. Ἐκθαμβοῦται τις εἰς τὰ κατορθώματα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ὅμως ἰδοὺ κατακτητῆς, ὅστις δημεύει ὑπὲρ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ συμφέροντος, ὅστις ἐνόησε καὶ συσσωματῶναι ἐν ἑαυτῷ ὄχι μόνον ἓν ἔθνος, ἀλλ' ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Ὅποιον θαῦμα! Ἡ ἀνθρώπινος ψυχὴ μεθ' ὅλων τῶν δυνάμεων αὐτῆς ἀφομοιοῦται μετὰ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Χριστοῦ.

Ἐκαὶ πῶς κατορθοῦται τούτο; δι' ἐνὸς θαύματος, πάντα τὰ θαύματα ὑπερβαίνοντος, διότι ζητεῖ τὴν ἀράπην τῶν ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον εἶναι δυσἀπόκτητον

ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ· ὅτι φιλόσοφος ματαίως ἐζήτησε παρὰ φίλου, ὅτι πατὴρ παρὰ τῶν τέκνων του, ἀνὴρ παρὰ τῆς γυναίκος του, ἀδελφὸς παρ' ἀδελφοῦ, ἐν ἐνὶ λόγῳ, τὴν καρδίαν αὐτὴν ταύτην ζητεῖ δι' ἑαυτὸν, τὴν ζητεῖ δὲ ἀπὸ λύτῳ καὶ τὸ κατορθώνει παρευθὺς. Συγκεφαλαίονω λοιπὸν τὰ περὶ τῆς θεότητος αὐτοῦ. Κατώρθωσεν ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Καίσαρ, ὁ Ἀννίβας, ὁ Λουδοβίκος ΙΔ', ἐν ὅλῃ τῇ εὐφυίᾳ αὐτῶν, δὲν κατώρθωσαν. Οὗτοι κατέκτησαν ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ ἔχωσιν μὴδ' ἓνα φίλον. Εἶμαι ἴσως ὁ μόνος σήμερον, ὅστις ἀγαπῶ τὸν Ἀννίβαν, τὸν Καίσαρα, τὸν Ἀλέξανδρον... Ὁ μέγας Λουδοβίκος ΙΔ', ὅστις ἐδόξασε τόσον τὴν Γαλλίαν, ὅσον καὶ τὸν κόσμον ὅλον, δὲν ἔσχεν ἓνα μόνον φίλον εἰς ὅλον τὸ κράτος του, οὐδὲ κἀν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ οἰκογένειαν. Τῇ ἀληθείᾳ ἀγαπῶμεν τὰ τέκνα ἡμῶν. Ἀλλὰ διατί; Διότι ὑπέικομεν εἰς τὸ ἐνστικτὸν (ἐνορμον) τῆς φύσεως, εἰς τὴν θεῖαν βούλησιν, εἰς τὴν ἀνάγκην, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα γιγνώσκουσι καὶ ἐκτελοῦσι, καὶ ὅμως πόσα τέκνα μένου ἀναίσθητα εἰς τὰ θωπεύματά μας, εἰς τὰς ἐπιδαψιλευόμενας φροντίδας ἡμῶν, πόσα τέκνα ἀγνώμονα καὶ ἀχάριστα! Τὰ τέκνα σου στρατηγέ! Βερτράνδε! σὲ ἀγαπῶσι; Σὺ ὅμως τὰ ἀγαπᾶς, ἂν καὶ δὲν εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ ἀνταγαπηθῆς. Οὔτε αἱ ἀγαθοεργίαι σου, οὔτε ἡ φύσις των συντείνει νὰ τοῖς ἐμπνεύσῃ τοιαύτην ἀγαπὴν, ὡς τὴν τῶν Χριστιανῶν πρὸς τὸν Χριστόν! Ἐὰν ἀπέθνησκας τὰ τέκνα σου θὰ σὲ ἐνεθυμοῦντο βεβαίως κατασπαταλῶντα τὴν περιουσίαν σου, ἀλλ' οἱ ἔγγονοί σου ἴσως θὰ ἐδίσταζον ἂν ὑπῆρξες ποτὲ ζῶν... Καὶ ὅμως σὺ εἶσαι ὁ στρατηγὸς Βερτράνδος! Καὶ ὅμως ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης, ἐν ἣ εὐρισκόμεθα, ἄλλη παραμυθία δὲν σοὶ ἀπέμεινεν εἰμὴ τὸ οἰκογένειά σου.

Ἐὁ Χριστὸς ὠμίλησε καὶ αἱ μέλλονσαι γενεαὶ συνδέονται μετ' αὐτοῦ διὰ στενωτέρων δεσμῶν ἢ τῶν τοῦ αἵματος, δι' ἀγνωτέρας ἐνώσεως μᾶλλον ἀκατα-

βλήτου ή πάσης άλλης οιασδήποτε. Αυτός ανάπτει το πυρ της αγάπης, ήτις πρόξενει τον θάνατον της υπερφλαυτιάς (το υ ε γ ω ι σ μ ο υ) και υπερτερει πάσαν άλλην αγάπην.

»Είς το θαύμα τούτου του θελήματός του, πώς να μη γνωρίση τις τον Λόγον δημιουργόν του κόσμου!

»Οι θεμελιώται των θρησκειών δεν έχουν ποτέ ούδέ καν την ιδεαν της μυστηριώδους ταύτης λέξεως, ήτις είναι ή ουσία του χριστιανισμού υπό το καλόν όνομα της προς τον πλησιον αγάπης. Ωςτε λοιπόν το μεγαλειότερον θαύμα του Χριστού αναντιρρήτως είναι ή βασιλεία της αγάπης.

»Αυτός μόνος κατώρρωσε να ανυψώση την καρδιαν του ανθρώπου μέχρι του άόρατου, με θυσίαν του, έως συντελείας των αιώων αυτός μόνος εν τη θυσία ταύτη εδημιούργησε δεσμόν μεταξύ ούρανου ή γης.

»Πάντες οι πιστεύοντες εν ειλικρινεία αισθάνονται την αξιοθαύμαστον ταύτην αγάπην, αγάπην υπεράνθρωπον, αγάπην θείαν φαινόμενον υπέρ την ανθρωπίνην διάνοιαν και αντίληψιν, ιερόν πυρ, μετακομισθέν εκ του ούρανου επί της γης δια του νέου τούτου Προμηθέως, τον όποιον ο Χρόνος, ο μέγας ούτος πανδαμάτωρ και εκμηδενιστής, δεν ήδυνήθη μήτε να φθείρη, μήτε να περιστείλη την διάρκειάν του, όπερ Έγώ, ο Ναπολέων, θαυμάζω υπέρ πών άλλο, διότι συχνάκις εσκέφθην περι αυτού. Και τούτο αποδεικνύει σαφέστατα εις εμέ την απόλυτον θεότητα του Χριστού!!!

»Εγώ συνεπάθουν εις τα πλήθη, τα όποια απέβησκον υπέρ έμου. Άπαγε όμως της βλασφημίας να κάμω σύγκρισιν τινα μεταξύ του ένθουσιασμού των στρατιωτών μου και της χριστιανικής αγάπης, δύο γεγονότων κατά τοσοούτον διαφερόντων άλλήλων, όσον και αι αίτιαί, αι υποκινούσαι αυτά.

»Εκτός τούτου άπητείτο ή παρουσία μου, ο ήλεκτρισμός του βλέμματός μου, ή φωνή μου, μία λέξις έξερχομένη εκ του στόματός μου, δια ν' άνάψη το ιερόν πυρ εις την καρδιαν αυτών... Βεβαιότατα κατέχω το μυστήριον της μαγικής ταύτης δυνάμεως, ήτις κατεξουσιάζει του πνεύματος, αλλά δεν δύναμαι να τό μεταδώσω εις άλλον, ουδεις των στρατηγών μου έλαβεν αυτό εκ έμου, άλλ' ουδέ καν τό εφαντάσθη ποτέ. Δεν έχω δε και τό πλεονέκτημα εκείνο της διαωσίσεως του όνόματός μου, και της αγάπης μου εις τας καρδιας των ανθρώπων, ώστε να εκτελέσω τεράστια άνευ της βοηθείας ύλικών μέσων και της τύχης.

»Τώρα οτε κατάκειμαι εν τη Αγία Έλένη, τώρα οτε είμαι μόνος και πρόσηλωμένος επί του βράχου τούτου, τίς μάχεται και κατακτά αυτοκρατορίας υπέρ έμου; Πού είναι οι αύλικοι εις τας δυστυχίας μου; Τίς με ένθυμείται; Τίς φροντίζει περι έμου εν Βύρωπη; Τίς ένέμενέ μοι πιστός, που είναι οι φίλοι μου; Μάλιστα, σεις δύο ή τρεις, τους όποιους ή έμπιστοσύνη σας δά απαθανάτιση σεις συμμετέχετε των δεινών μου, σεις παραμυθείτε την έξορίαν μου (εν-

ταύθα ή φωνή του αυτοκράτορος έλαβεν ιδιότροπόν τινα τάσιν, μίγμα ειρωνικής μελαγχολίας και βαθείας λύπης). Ναι, ή ύπαρξις μας έλαμψεν εν δη τη λαμπρότητι αυτής εν τω διαδήματι, εν τη υπερτάτη έξουσία και ή ύπαρξις σου όμοίως, Βερτράνδε, άντενάκλα την αίγλην ταύτην, ως τό στέγασμα του ασύλου των απομάχων, κεχρυσωμένον ύφ' ήμών, άνταναλλά τας ακτίνας του ήλιου. Άλλ' ήδη επήλθεν ή δυστυχία και ο χρυσός όλίγον κατ' όλίγον ξεσηφανίσθη. Η λαίλαψ των συμφορών και αι ύβρεις, αίτινες με κατακλύζουσιν άνα πάσαν ήμέραν, απήγαγον και τό τελευταίον έρμα (ραβούραν). Δεν είμεθα πλέον τι παρά μόλυβδος, στρατηγέ Βερτράνδε, και μετ' ου πολυ δά γίνωμεν και σποδός.

»Τοιαύτη είναι ή ειμαρμένη των μεγάλων άνδρών! Τοιαύτη υπήρξεν ή του Καίσαρος, ή του Αλεξάνδρου, και έπειτα λησμονούμεθα! Το όνομα ενός κατακτητου, ως και τό του αυτοκράτορος, αποβαίνει έρεξής θέμα σχολαστικόν! Τα κατορθώματά μας υποπίπτουν εις κρίσεις και επικρίσεις ενός παιδαγωγού, περιοδικώς εκθειάζοντος ή ύβριζοντος ήμας.

»Όποια και όποσαι επικρίσεις και κατακρίσεις γίνονται περι του Λουδοβίκου ΙΔ'! Μόλις απέθανε, ή ο μέγας βασιλεύς εγκταλείφθη μόνος, μονώτατος εν τω εν Βερσαλλίαις κοιτώνί του, υπό των ιδίων του αύλικών και ίσως άντικείμενον γέλωτος, διότι δεν ήτο πλέον ο κυριάρχης των! Ητο πτώμα, φέρετρον, τάφος, αποτρόπαιόν τι, υποκειμένον εις αποσύνθεσιν.

»Έτι μικρόν—και αυτό τούτο δά συμβή και εις εμέ αυτόν... Δολορονθήεις υπό της Άγγλικής Άριστοκρατίας, αποθνήσκω πρόωρος, τό δε πτώμά μου, θαπτόμενον εις χώμα, και αυτό όμοίως, δά γίνησκω λίκων βρώμα και δυσωδία...

»Ίδου ο όσον ούπω προορισμός του μεγάλου Ναπολέοντος... Όποιον χάσμα μεταξύ της μεγίστης μηδαμινότητός μου και της αιωνίου βασιλείας του Χριστού κηρυττομένου, ανακηρυττομένου, εγκωμιαζομένου, αγαπωμένου, λατρευομένου και ζώντος επ' άπάσης της ύψηλίου... Είναι τούτο θάνατος; Δεν είναι μάλλον άθανασία; Ούτος είναι ο άθανατος θάνατος του Χριστού, ούτος ο του Θεού»...

»Ο αυτοκράτωρ έσιώπησε και έπειδή ο στρατηγός Βερτράνδος επ' ίσης έσιώπη «Δεν έννοεις, επανέλαβεν ο αυτοκράτωρ, οτι ο Ίησους Χριστός είναι Θεός; Αι, καλώς! σύγγνωθί μοι, διότι ήπατήθην όνομά σας σε στρατηγόν μου.»

Η ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΗ ΒΙΒΛΟΣ

»Ο Λιονέλ δε Μοντφόρ ήτο λίαν σκυθρωπός. Διατί άρά γε; κεκτημένος ικανήν περιουσίαν και έχων φιλόστοργον σύζυγον και δύο προσφιλή τέκνα, εδύνατο να επιθυμήση πλέον τι προς εύτυχίαν του;

»Τί σε ταρασσει, αγαπητέ σύζυγε;» ήρώτησεν αυτόν ή Ίουλία δε Μοντφόρ, από πολλού μετεβλήθης επαισθητός, ουδενός στερεΐσαι, και όμως είσαι

περίλυπος και μελαγχολικός. Την κεφαλήν άλγεις ή την καρδιαν;»

»Ουδέτερον, αγαπητή» απεκρίθη ο Λιονέλ. «ή ύγεία μου είναι έξαιρετος και αι εύλογίαι μου, πολλάί». Άλλά στεναγμός ακούσιος διεκόψε τους λόγους του, και ή άνήσυχος γυνή ώσαύτως έστéναξεν, ιδούσα σαφώς οτι υπήρχε τι εν αύτῳ, όπερ δεν εδύνατο, ή δεν ήθελε να είρη εις αυτήν.

Φεϋ! τό πράγμα ειχεν ούτως—ο Λιονέλ επιέζετο ήθικώς. Ητο βαρέως πεφορτισμένος, εχων άναγκην άνακουφίσεως και άγνοών που να εύρη αυτήν. Ησθάνετο οτι ήτο άμαρτωλός, και εξήτει μέσθν, δι' ου εδύνατο να συγχωρηθώσιν αι άμαρτίαι του. Διότι κατά τον ΙΕ' εκείνον αιώνα δεν υπήρχε Βιβλος άνοικτή, εις ήν να δύνωνται πάντες να προστρέχωσιν και ευρισκωσι συγχώρησιν και ειρήνην.

Άληθώς ή Γραφή είχε ματαφρασθή υπό του Βίβλεφ, άλλ' ήτο βιβλίον άπηγορευμένον, διότι αι ιερείς προέβλεπον οτι ή ίσχυς αυτών ήθελεν εκλείψει, εάν ποτέ ο λαός ανεγίνωσκεν ελευθέρως την ευλογημένην Βίβλον. Οθεν, έπειδή συνέθεσαν αυτάς να κρατάσι τον λαόν εν άμαθεία και δεσιδαιμονία, ου μόνον εκήρυσσον οτι Αυτή ήτο βιβλίον επικινδύνον και μόνον επό των σοφών έννοούμενον, αλλά και τας πολιτικάς αρχάς κατέπεισαν ν' άπαγορεύωσι την άνάγνωσιν αυτής υπό τας άυστηροτάτας του νόμου ποινάς.

Ο Λιονέλ κατέφυγεν εις τους ιερείς ζήτων παραμυθίαν και άνακούρισιν, άλλ' ούτοι διώρισαν μόνον τινάς κανόνας και λατινικάς προσευχάς, αίτινες όμως ουδ' επί στιγμήν άφήρεσαν ποτέ τό φορτίον εκ της καρδιάς του. Επροι τινες λοβοί ήσαν τό μανόν, όπερ εδυνήθησαν να προμηθεύωσιν αυτόν, λαμύωνται δια τον Άρτον της Ζωής. Άλλά «το φως ελήλυθε» δι' αυτόν και ήτο ήδη έτοιμος να φωτίση την εν τῳ σκότει κειμένην ψυχήν αυτού.

Κατ' εκείνην ακριβώς την εποχήν, άγνοώ τίνι τρόπῳ, ο Λιονέλ απέκτησε Βιβλον τινα.

Βιβλον! Τό τοσοούτον οικειόν εις ήμας ιερόν βιβλίον, όπερ εκτετυπωμένον ήδη εις εκατοντάδας διαφόρων εκδόσεων και μεγεθών, ου μόνον εις πάσαν οικίαν, αλλά και εις πών δωμάτιον σχεδόν της οικίας ύπαρχει. Βιβλίον, όπερ εκαστος δύναται εύκόλως να προμηθεύη, και θέλησιν μόνον έχων προς τούτο, δύναται ελευθέρως ν' αναγνώσκη. Δυνάμεθα να φαντασθώμεν όποιον αισθημα κυριεύει άνθρωπον, πρῶτον ήδη εν τη ζωή του άνοίγοντα την Βίβλον; Εύτυχός ή Λιονέλ εδύνατο ν' αναγνώσκη και ειχεν αναμφιβόλως αναγνώσει τας άυστηράς των ιερέων άπαγορεύσεις, όθεν έκρυπτε τό βιβλίον εις τά μάλλον άπόκρυφα μέρη, ένθεν εξάγων αυτό νυκτός έμελέετο τά εμπιερχόμενα του δε Πνεύματος του Θεού, οδηγούντος τους λόγους εις την καρδιαν αυτού, ήσθάνετο οτι ο Ίησους ειχεν άφαιρέσει απ' αυτού τό φορτίον των άμαρτιών. Και μέχρι τούδε μεν ανεγίνωσκε κρυφώς, άλλ' ήδη τούτο ήτο αδύνατον, διότι όφειλε να κηρύξη τά ευαγγέλια.

»Οντως, ή σύζυγός του ειχεν ήδη παρατηρήσει τό επί του προσώπου του εύτυχές μειδιάμα, και ήρώτησεν αυτόν περι του αίτιου της μεταβολής.

«Μή θαυμάσης οτι είμαι εύθυμος», απεκρίθη ούτος, «διότι εύρον την θεραπείαν των άμαρτιών μου. Άκουσον τίς έστιν αυτή «Πιστός ο λόγος και πάσης άποδοχής άξιός, οτι Χριστός Ίησους ήλθεν εις τον κόσμον άμαρτωλούς σώσαι», άρα θέλει σώσει και εμέ και πάντας τους αληθώς ζητούντας αυτόν».

«Τίς σοι είπε της ώρλίαις τούτους λόγους;» ήρώτησεν ή σύζυγός του μετά θαυμασμού.

«Εγώ αυτός ανεγνων αυτούς, αγαπητή, και συ ώσαύτως όφείλεις να μετάσχης της απ' αυτών εύτυχίας. Οι λόγοι εύρίσκονται εις την Γραφήν».

«Η Ίουλία δε Μοντφόρ έσκήρτησε και ώχρίασεν. «Είς την Γραφήν! Ετόλμησας Λιονέλ; Άγνοεις οτι επίκειται θάνατος τοις αναγινώσκουσιν αυτήν, και προσέτι, οτι κατά τους ιερείς είναι επιβλαβές βιβλίον;»

«Ναι, είπόν σοι ήδη οτι πρέπει να μετάσχης της εύτυχίας μου» απήντησεν ο Λιονέλ, και εξαγαγών τό βιβλίον εκ του κόλπου του, ήρξατο ν' αναγινώσκη προς αυτήν.

«Εκτοτε ανεγίνωσκον όμου τακτικώς τον Λόγον, και του Πνεύματος πάλιν συνεργούντος, άμφότεροι έπληρούντο των αυτών αισθημάτων της πίστεως και έλπίδος.

Προσεχώς εκλήθησαν τά τέκνα εις μετάληψιν, και ούτω, προϊόντος του χρόνου, άπασα ή οικογένεια ήνώθη εις μελέτην του θείου Λόγου. Πόσον απλήστως ήκουεν ή μικρά Μάβελ μετά του άδελφού της Γουσταύου τας όλωσ νέας εις αυτά ιστορίας του Ευαγγελίου, έρωτώντα επανειλημμένως τον πατέρα των περι των μάλλον άρεστών αυτοίς χωρίων.

Αι ώραι αυται ήσαν εύτυχείς, και τοι οι γονείς εγίνωσκον τον περιμένοντα αυτοις φοβερόν κίνδυνον και άείποτε επηγούρνουν, έτοιμοι να κρύψωσι τό βιβλίον εις την πρώτην κατ' αυτών έξέγερσιν. Επὶ τέλους όμως εληξαν αι γλυκαίαι ώραι της μελέτης. Μαθόντων των ιερέων οτι ο Λιονέλ συνεβίβη ν' αναγινώσκη την Γραφήν, συνελήφθη ούτος αίφνης και απήχθη εις την φυλακήν, ένθεν, φεϋ! ουδέποτε επανήλθε, διότι τοκμήσας ν' αναγινώσκη την διαθήκην, ήν ο Θεός κατέλιπε τοις ανθρώποις, επλήρωσε την ποινή, δια της ίδιας αυτού ζωής, άποθανών μάρτυς της αληθείας.

Πόσον ευγνώμονες όφειλομεν ήρξαι να ήμεθα οτι δεν ύπαρχει εν ταις ήμέραις ήμών τοιαύτη τις άπαγόρευσις, οτι εκαστος δύναται να κρατή την άγιαν Γραφήν υπό την άμπελον, ή υπό την συκήν, επί της θύρας της καλύβης, ή επί του όρουσ τοσοούτον άρόβως, όσον και εν τῳ κεκλεισμένῳ αυτού θαλάμῳ. Πόσον ευγνώμονες, οτι πάντες δύναμεθα ν' αναγινώσκωμεν ελευθέρως και μαθηθώμεν οτι ο Ίησους Χριστός είναι ή Όδός και ή Αλήθεια και ή Ζωή και οτι δι' Αυτου δύναμεθα να τύχωμεν άφέσεως και ειρήνης!

«Ω, δε φροντίσωμεν νὰ ὠρεληθῶμεν ἐκ τῶν προνομιῶν ἡμῶν τοῖτων» προνομίων, ἄπερ ὁ Λιονέλ καὶ πολλοὶ ἄλλοι κατὰ τοὺς ζοφώδεις ἐκείνους ἐπόθησαν, ἀλλ' οὐδέποτε ἀπήλασαν. Ἄς προσέζωμεν, ἵνα μὴ αὐτὴ αὐτὴ ἡ Γραφὴ ἐγερθῆ εἰς κρίσιν καθ' ἡμῶν ἐν τῇ Ἐσχάτῃ Ἡμέρᾳ.

Τὴ νεότη μας! ποῦ 'ς τὰ βαθειὰ πελάγη βυθισμένη,
 Πέρνει τὸ κύμα ἄλογο, καὶ τὸν ἄφρον στολίδι,
 Καὶ τρέχοντας, καὶ τρέχοντας 'ς τοὺς βράχους ξαποστίνει.
 Γιὰ μιὰ στιγμή—σταλαγματιὰ φωτὸς ὅπου μᾶς δίδει!
 Γιὰ μιὰ στιγμή, τὴ λάμψι τῆς 'ς τὸ πρόσωπό μας χύνει,
 Καὶ φεύγοντας ὀπίσω τῆς σκοτάδι μᾶς ἀρίνει.



ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Ὀλόστρωτο ἀπὸ λουλουδά, γιομάτο μὲ δροσοῦλα,
 Τοῦ Μαΐ τοῦ γλυκοχάραγμα 'περήρανο προβάλλει,
 Καὶ κάθε νεότη διαλεχτὴ, κάθε μικρὴ πεδοῦλα,
 Ποτίζει τὴν καρδοῦλα τῆς μὲ τοῦ Μαΐου τὰ κάλλη.
 Διόλου δὲν ἀλλάξε αὐτὸς, δὲν τὸν γερνοῦν οἱ χρόνοι,
 Τὴ νεότη μας τὴ δύστυχη αὐτὴν ἀλάζουν μόνη!

Ἄκόμα ὁ ἥλιος 'ς τὰ βουνὰ βαθειὰ, βαθειὰ πλαγιάζει,
 Καὶ μόνον γλυκοχάραγμα τὴ φύσι βαλσαμόνει,
 Κάθε κλαδάκι καὶ πουλὶ 'ς τὸν ἴσκιον του κουρνιαίνει,
 Καὶ σὲ κορροῦλα πλατανιάς τὰ νανορίζει ἀηδόνι.
 Προβάλλει ὦρα μουσικὴ, ὦρα γιομάτη κάλλη,
 Χαρὰ 'ς τὴ νεότη ποῦ 'μπορεῖ νὰ ξαναπέζη πάλι!

ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ ΛΕΣΣΕΨ

Ὅταν ὁ δέκατος ἑννατος αἰὼν περιέλθῃ εἰς τὴν κρίσιν τῆς ἱστορίας, τὸ ὄνομα τοῦ ὑποκόμητος Φερδινάνδου δὲ Λεσσέψ, θέλει βεβαίως καταλάβει ὑψηλὴν θέσιν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἡρώων τῆς ἐποχῆς. Μεγαλειότερος τοῦ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἡρωϊσμοῦ ἐκεῖ ὁ ὑποτάσσων τὰς κραταιὰς δυνάμεις τῆς φύσεως ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, μεθ' ὧν τὰ

Ἡ κόρη αὐτὴ ποῦ βλέπετε ἔμπροστά καμαρομένη,
 Ἢ' ἀκόμα νανορίζετε μ' ὄνειρα καὶ ἐλπίδες,
 Ἢ' κόρη αὐτὴ ἕνα αὐγὴν 'ς τὸν κήπο καταβαίνει,
 Νὰ 'δῇ τῆς πρώταις ποῦ 'χυνε ὁ ἥλιος ἀχτίδες.
 Καὶ ὅταν πάλι ἐπέστρεψε 'ς τὸ σπῆτι νὰ γορῖση,
 Τοῦ πάππου τῆς τριαντάφυλλο τοῦ φέρνει νὰ μηρῖση.

Ὁ πάππος τὸ τριαντάφυλλο σκυφτὸς, σκυφτὸς μυρίζει,
 Καὶ «κόρη μου» 'ς τὴν τρυφερὴ κοπέλλα φιθυρίζει:



Φερδινάνδος Λεσσέψ.

«Κόρη μικρὴ, ἀγνωρίστη, τῆς μάνας σου εὐτυχίτ,
 »Εἶθε νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς ν' αὐξάνῃς σὰν λουλοῦδι,
 »Ἀνάρηα μὲ ἀγνόητα, γιομάτη μ' εὐωδία,
 »Σὲν χερσθεῖμ τοῦ οὐρανοῦ, σὰν ὄμορπον ἄγγελουδι!
 »Εἶθε, ὦ Πλάστη μου ἡ εὐχὴ νὰ ἦναι εὐλογημένη,
 »Καὶ νὰ τὴν ἴδω μιὰ φορὰ κοπέλλα ζυλεμένη!»

N. Γ. ΙΓΓΛΕΣΗΣ.

παρεμβλλόμενα προτάγματα ὑπὸ τῆς ἀμαθούς προλήψεως καὶ τῆς ἀνοήτου ἰδιοτελείας. Αἱ σημαῖαι πάντων τῶν ἐθνῶν κυματίζουσι νῦν ὑπεράνω τῶν σκαφῶν, τῶν διαπεραιουμένων τὰ ὑγρά κάλυθα, τὰ ὅποια ὁ Λεσσέψ διήνοιξε, πραγματοποιῶν τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ καὶ συνδέων διὰ νέων ὁδοῦν τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Δύσιν. Ἰδὼν δὲ τὸ μέγα τοῦτο σχέδιον τοῦ βίου αὐτοῦ ἐπιτυχῶς πραγματοποιηθῆν, ὁ

γυραϊός διπλωμάτης και μαχητικῆς ἐτι μερμηρίζει νέα σχέδια πρὸς ὠφέλειαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐάν τὰ σχέδια ταῦτα πάντα πραγματοποιηθῶσιν ἐν τοῖς χρόνοις αὐτοῦ, ἢ οὐ, πρέπει νὰ συνδεθῶσιν ἐπὶ τῶν σελίδων τῆς ἱστορίας διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

Ὁ Φερδινάνδος Αεσσέψ καταγέται ἐκ γενεᾶς διακεκριμένων ἀνδρῶν. Ὁ πρόπάππος του, Μαρτίνος δὲ Αεσσέψ, ἐν τῇ Γαλλικῇ προξενικῇ ὑπηρεσίᾳ ὑπέγραψε σχεδὸν ἐν πάσῃ χώρᾳ. Ὁ πάππος του, Ἰωάννης Βαπτιστῆς, βαρώνος δὲ Αεσσέψ, ὑπῆρξε διπλωμάτης διακεκριμένος ἐν Τουρκίᾳ, Ῥωσίᾳ, Ἰσπανίᾳ κλπ. Ἐβελουσίως προσεφέρθη νὰ συνοδεύσῃ τὸν περιφημον ταξειδιώτην Λά Περσύζ και ἐν ἔτει 1787 ἐχωρίσθη ἀπὸ τοῦ ναυτίλου ἐκεῖνου ἐν Καμφάτκα, φέρων εἰς τὴν πατρίδα του Γαλλίαν τὰ ἔγγραφα και τοὺς χάρτας, τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὴν ἐκδρομὴν. Ἦτο πρέσβυς τῆς Γαλλίας ἐν Ῥωσίᾳ ἐν ἔτει 1812, και ἐπανῆλθεν εἰς Γαλλίαν ὀμοῦ μετὰ τοῦ στρατοῦ τοῦ Ναπολέοντος Α' κατὰ τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην ὑποχώρησιν. Ἡ εὐθύτης αὐτοῦ ἦτο προοιμακὴ και μία τῶν ἐκθέσεων αὐτοῦ ἐστὶ ἐπισημειωμένη ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ Ναπολέοντος διὰ τῶν ἐξῆς φράσεων: «Εἰς τὸ ἐξῆς αἱ ἐκθέσεις τοῦ κ. δὲ Αεσσέψ πρέπει νὰ γίνωνται δεκταὶ ἀνευ ἐξετίσεως.»

Ὁ υἱὸς τοῦ ἄνω μνησθέντος ἦτο Ματθαῖος Μαξιμιλιανὸν Πρόσπερ, κόμης δὲ Αεσσέψ, ζῆσας ἀπὸ τοῦ 1774 μέχρι τοῦ 1882. Συνώδευσεν οὗτος τὸν γαλλικὸν στρατὸν ἐν Αἰγύπτῳ και ἔλαβεν ὑψηλὰς προξενικὰς θέσεις ἐν τε τῇ Εὐρώπῃ και ἐν Ἀμερικῇ. Ἐμφεῦθη τὴν θυγατέρα ἐμπόρου τινος ἐν Μαλάγγα. Ἡ ἀδελφὴ τῆς συζύγου του ἦτο ἡ μήτηρ τῆς κομισσῆς Μοντιζῶ, τῆς μητρὸς τῆς πρώην αυτοκρατορίας Εὐγενείας.

Ὁ Φερδινάνδος δὲ Αεσσέψ, οὗ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν σήμερον, ἐγεννήθη ἐν Βεροσσαλίᾳ, τὸν Νοέμβριον τοῦ 1805. Ἐσοῦδάσεν ἐν τῷ Κολλεγίῳ Ἑβρῆικου τοῦ Δ' ἐν Παρισίῳ, ἦτο δὲ μάλις εἰσοσαστῆς ὅτε ἤρξατο τὸ διπλωματικὸν αὐτοῦ στάδιον ὡς ἀκόλουθος τοῦ Γενικοῦ Προξενείου ἐν Λισσαβῶνι. Μετὰ διαδοχικὸς διορισμοὺς ἐν Τύνιδι και Αἰγύπτῳ, διορίσθη τὸ 1833 ὑποπρέξενος ἐν Καίρῳ. Ἡ ἠρωϊκὴ αὐτοῦ διαγωγή, διαρκούντος τοῦ μεγάλου λιμοῦ ἐν ἔτει 1834—5, τοῦ θείσαντος περὶ τὸ τρίτον τοῦ πληθυσμοῦ, ὑπῆρξε λίαν παραδειγματικὴ. Ἀυτοπροσώπως οὗτος ἐπετίθει τὴν νοσήλειαν τῶν ἀσθενῶν και ἐμεινεν ἐν τῇ θέσει του ὅταν πάντες οἱ λοιπὴ Εὐρωπαῖοι ἔφυγον. Αἱ μετ' αὐταπαρνήσεως ὑπηρεσίαι αὐταὶ ἀπέκομισαν αὐτῷ τὸν σταυρὸν τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς ἐν ἔτει 1836. Τρις ὑπῆρξεν ὡς προσωρινὸς Γενικὸς Πρόξενος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ και ἐπωμολήθη τῆς θέσεως αὐτοῦ ὅπως ἀποκτήσῃ προτασίαν ὑπὲρ τῶν Χριστιανῶν τῆς Συρίας, διαρκούσης τῆς κατοχῆς τῆς χώρας ταύτης ὑπὸ τοῦ Ἰβραὴμ Πασά. Χάρην κυρίως τῆς παρεμβάσεως τοῦ κ. Αεσσέψ ἡ εἰρήνη ἀπεκατέστη μεταξὺ τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου, Μεχμέτ Ἀλῆ, και τοῦ Σουλτάνου. Ἀνακληθεὶς ἐξ Αἰγύ-

πτου, ὁ Αεσσέψ διορίσθη διαδοχικῶς πρόξενος ἐν Ῥοῦτεδάμ, Μαλάγγη και Βαρκελώνῃ. Κατὰ τὸν βομβαρδισμόν τῆς πόλεως ταύτης ὑπὸ τοῦ Ἐσπαρτέρου, τὸ 1842, ἀπέδωκε μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τοὺς δεινοπαθούντας πάσης ἐθνότητος, πολλὰς και κατὰ τὴν μάχην ἐκθέτων ἑαυτὸν ὅπως ἄλλους σώσῃ. Διὰ τῶν ἐντονων αὐτοῦ παραστάσεων ὁ βομβαρδισμὸς ἀνεβλήθη ἐπὶ τινὰς ἡμέρας και ὅταν ἔλαβε χώραν, ἐναύλωνεν οὗτος πλοῖα και προσώπων ἐπετίθει τὴν ἀποχώρησιν τῶν φευγόντων. Διὰ τὰς ὑπηρεσίας ταύτας προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν ἀξιωματικοῦ τοῦ λεγεῶνος τῆς τιμῆς, και ἔλαβε παράσημα ἐκ τῶν κυβερνήσεων τῆς Σαρδονίας, Σουηδίας, τῶν Κάτω Χωρῶν, Ἰσπανίας κλπ. Τὸ ἐμποροδικεῖον τῆς Μασσαλίας ἐπεμψεν αὐτῷ περιπονητικὴν προσφώνησιν και τὸ τῆς Βαρκελώνης, τὸ 1848, ἔθεσε τὴν προτομὴν του ἐν τῇ αἰθούσῃ αὐτοῦ. Τὸ 1843 ἔσωσε τὴν Βαρκελώνην ἀπὸ δευτέρου βομβαρδισμοῦ. Ἀνεκλήθη ἐκ τῆς ἐν Βαρκελώνῃ θέσεως αὐτοῦ τὸ 1848 ὑπὸ τῆς νέας δημοκρατικῆς κυβερνήσεως καταγγελλεὶς ὡς μοναρχικὸς, ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως ὁ Λαμαρτίνος, ὅστις εἶδε τὴν ἀξίαν τοῦ κ. Αεσσέψ, μετ' ὅλην τὴν συκοφαντίαν, ἀπέστειλεν αὐτὸν ὡς πρέσβυν τῆς Γαλλίας ἐν Μαδρίτη, ὅπου παρέσχεν ἄλλοις εἰς τὴν πατρίδα του ἀξιολόγους ὑπηρεσίας.

Ἀντικατασταθεὶς τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1849 ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος Ἰωσήφ Βονοπάρτου, ὁ Αεσσέψ ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, ἀπεστάλη δὲ ὡς ἐκτακτὸς ἀπεσταλμένος εἰς Ῥώμην κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, συνέπαια τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἡ φυγὴ τοῦ Πάπα ἐκ Ῥώμης και ἡ ἐγκαθίδρυσις Τριανδρίας, κυβερνώσης τὴν Ῥωμαϊκὴν δημοκρατίαν, ἐπὶ κεφαλῇ ἔχουσαν τὸν Ματσίνην και τὸν Γαριβάλδην, ὡς ἀρχηγὸν τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων. Καὶ ἐκεῖ διεκρίθη ὁ Αεσσέψ διὰ τὴν διπλωματικὴν ἱκανότητά, μετ' ἧς ἠδυνήθη νὰ διεξαγάγῃ τὴν λίαν λεπτὴν ἀποστολὴν του, τερματίσας ἐκεῖ τὸ διπλωματικὸν αὐτοῦ στάδιον.

Ὁ Αεσσέψ περιήλθε νῦν εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν ἀπομάγων διπλωματῶν, ἀποχωρήσας αὐτῷ τοῦ δημοσίου βίου. Ἀπέστύθη εἰς τὴν πατρικὴν αὐτοῦ ἰδιοκτησίαν ἐν Σενναὶ και κατέγινεν εἰς ἀγροτικὰς ἐργασίας, ἐτι ὅμως μερμηρίζων ἐπὶ τινὸς ἰδέας, τὴν ὁποίαν συνέλαβε και ἐμελέτησε πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἐνῶ διήρχετο τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐν τῷ λοιμοκαθαρωσίῳ τῆς Ἀλεξανδρείας. Αὕτη οὐδὲν ἕτερον ἦτο ἢ ἡ διάτρησις τοῦ Ἰσθμοῦ τοῦ Σουεὶς διὰ διώρυγος, οὗτα δὲ νὰ ἀποτελέσῃ νέαν ὁδὸν διὰ τὰ εἰς τὰς μεσημβρινὰς τῆς Ἀσίας χώρας ἐκπλέοντα. Ἄλλ' ὁ καιρὸς δὲν εἶχεν ἔλθει ἐτι πρὸς ἐνέργειαν. Ὁ Ἀββᾶς πατὰς διώκει τὴν Αἰγύπτου, πάσῃ προόδῳ ἀντικείμενος, ἐπαίμενος ἐπὶ τινὰ ἐτῆ ὁ Αεσσέψ διετέλει ἐν ἀποχωρήσει.

Ἄλλὰ τὸ 1854 ἡγεμὸν ἕτερος, ὁ Σαῖδ Πασᾶς, ἀνέβη τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου. Ὁ Αεσσέψ ἀμέσως μετέβη ἐκεῖσε, ὑπέβαλε τὴν ὑπόθεσιν τῷ ἡγεμόνι ἢ τὰ προκαταρκτικὰ διαβήματα πρὸς πραγματοποίησιν τῆς μεγάλης ἰδέας ἀμέσως ἐλήφθησαν. Ἐπὶ δε-

καπέντε ἐτῆ ὁ Αεσσέψ ἠγωνίατο μετ' ἀκαταβλήτου ζήλου και δραστηριότητος πρὸς πραγμάτων τοῦ σχεδίου. Μεταξὺ τοῦ 1859 και 1869 τριακοντάκις διήλθε τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης και τῶν Παρισίων ἢ τοῦ Λονδίνου, ἐπιτηρῶν ἀφ' ἐνὸς μὲν τοὺς ἐργάτας αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, και παροτρύνων τοὺς κεφαλαιούχους τῆς Δύσεως. Παρεκίνησε τούτους νὰ παρασχωσῇ τὰ ἀναγκαῖα κεφάλαια, ἐξιάμβευσεν κατὰ τῶν ἀντιρρήσεων τοῦ Ῥοβέρτου Στέφενσον και ἄλλων πρᾶκτικῶν μηχανικῶν, κατὰ τῆς πολιτικῆς τοῦ Παλμεστράνος, και τῶν ἀδιακόπων περιπλοκῶν πρὸς τὰς Τουρκικὰς και Αἰγυπτιακὰς ἀρχάς, ἕως τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1869 ἔσχε τὴν ἱκανοποίησιν νὰ ἴδῃ τὰ ὕδατα τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης και τῆς Μεσογείου μιγνόμενα μετὰ τῶν Πικρῶν λιμνῶν. Τὴν 17 Νοεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἐτους ὁ διώρυξ ἐπίσημως ἠνοίχθη παρουσία τῆς Αυτοκρατορίας τῆς Γαλλίας, τῆς Αυτοκρατορίας τῆς Αὐστρίας, τοῦ διαδόχου τῆς Πρωσίας, τοῦ πρίγγηπος Ἀμαδαίου τῆς Ἰταλίας, τοῦ πρίγγηπος Γουλιέλμου τῆς Ὁράγγης και μεγάλου πλήθους ἐπισήμων προσώπων.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τοῦτο ὁ Αεσσέψ ἐνυμφεῦθη τὴν δεσποινίδα Antard de Brogard, νέαν Κρέολον, και ἐξ ἄγγλων καταγομένην, πολλὰ και ἐπιζήλια κεκτημένην προτερήματα.

Ἡ συμπλήρωσις τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἔργου ἐν Αἰγύπτῳ οὐδόπως ἔφερον ἡσυχίαν εἰς τὸν Αεσσέψ, ὅστις κεκτημένος ὑγίαν και δραστηριότητα, ἐξηκολούθησε νὰ προεδρεύῃ τῶν ὑποθέσεων τῆς Σουεζικῆς Ἐταιρίας, καθ' ἕκαστον δὲ ἔτος ἐπισκέπτεται αὐτοπροσώπως τὴν Αἰγύπτου, ἐπιτηρῶν τὴν διεξαγωγὴν βελτιώσεων, τῶν ὁποίων τυχὸν τὸ ἔργον δύναται νὰ ἐχῇ ἀνάγκην.

Τιμὰι και διακρίσεις περιήλθον αὐτῷ πανταχόθεν παρὰ κυβερνήσεων και ἑταιριῶν και ἰδία παρὰ τῆς Ἀγγλίας. Οὐδόπως ἐφτυχάζων ὁ Αεσσέψ, ἐσχέδιασε σιδηρόδρομον διὰ τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας ἀπὸ τῆς Ῥωσίας εἰς τὰς Ἰνδίας, ἀναχωροῦντα ἐξ Ὀρεμβούργου ἐπὶ τοῦ Ῥωσικοῦ συνόρου, και τελειόνοντα εἰς Πεσχαβούρ. Ἐστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Βίκτωρα τὸ 1873 εἰς τὰς Ἰνδίας μετ' ἄγγλο μηχανικοῦ, ὅπως ἐπιχειρήσῃ τὰς προκαταρκτικὰς μελέτας. Τὸ σχέδιον ὅμως ἔδει νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἕνεκα περιπλοκῶν τινῶν ὡς πρὸς τὰ διαπόρια τέλη και ἄλλα ἀντικείμενα, σχετιζόμενα πρὸς τὴν Σουεζικὴν διώρυγα και τὰ ὁποῖα ἀπῆλθον τὴν ἀμέριστον προσοχὴν τοῦ προέδρου αὐτῆς.

Προσφάτως ὁ Αεσσέψ συνήγαγε περὶ ἐκθαλασσώσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἀλγερίας διὰ τῆς εἰσελεύσεως τῶν ὕδατων τῆς Μεσογείου. Ἐπὶ τούτῳ ἐλήφθησαν τὰ ἀναγκαῖα σχέδια και τὸ μέτρον θεωρεῖται κατάρθωτον. Ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ ἐμπόριον τοῦ Σουδᾶν θὰ διευθύνετο πρὸς τὰς ἀκτὰς τοιαύτης λίμνης, ὅπῃ τὰ ἐμπορεύματα εὐκόλως θὰ διευθύνοντο διὰ θαλάσσης εἰς Εὐρώπην. Τὸ κλίμα ἐπίσης θὰ ἐβελτιούτο. Καὶ ἕτερον σχέδιον τοῦ κ. Αεσσέψ εἶναι ἡ διάτμησις τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ὤρμασεν.

Ὁ Αεσσέψ κυρίως ἀφιερὸν νῦν πᾶσαν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ και δραστηριότητα εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς σουεζικῆς διώρυγος και εἰς τὴν κατασκευὴν διώρυγος διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Πανάμας ὅπως συνάψῃ τὸν Ἀτλαντικὸν και Εἰρηνικὸν Ὠκεανὸν, ἐφ' ᾧ και μετέβη ἐπὶ τόπου και ἐξήτασε τὰ καθέκαστα τοῦ μεγαλεπήθου τούτου σχεδίου, τὸ ὁποῖον ἐὰν κατορθωθῇ θέλει μεγάλως ἀναπτύξῃ τὸ ἐμπόριον και τὸν πολιτισμὸν τοῦ δυτικοῦ ἡμισφαιρίου, οὗτα δὲ ἐν τε τῷ παλαιῷ και νέῳ κόσμῳ διαρκῆ μνημεῖα τοῦ μεγαλεπήθου ἀνδρὸς θέλουσι μένει πρὸς ἀνάμνησιν τῶν μεταγενεστέρων γενεῶν.

Ἡ ΜΕΛΑΝΗ

Ἡ μελάνη ἔχει κατασταθῆ ἤδη ἀναπόσπαστος σύτροφος πάντων τῶν καταγινόμενων εἰς τὰ γράμματα καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην. Βραχεῖα τις ἐπομένως ἔκθεσις τῆς ἀρχῆς και τῆς κατόπιν ἱστορίας αὐτῆς θέλει, νομίζω, εἶσθαι εὐχάριστον ἀνάγνωσμα εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἀθηναϊδος.

Ἡ λέξις μελάνη σημαίνει πᾶσαν ἐγγράμματον σκευασίαν, μεταχειριζομένην εἰς τε τὴν γραφὴν και τὴν τυπογραφικὴν τέχνην πρὸς σχηματισμὸν τῶν γραμμάτων ἦτο δὲ γνωστὴ και εἰς τοὺς ἀρχαίους, ὡς μαθάνομεν ἐκ τοῦ Κικέρωνος, τοῦ Πλινίου ἢ ἄλλων συνίστατο δὲ ἐκ τριῶν μερῶν ἀσβόλης ἰδίως τῶν λύχνων και ἐνὸς μέρους κόμης ἢ ἰχθυοκόλας, εἰς ἔλειψιν δὲ τούτων μετεχειρίζοντο (ὡς και σήμερον πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος και Τουρκίας) τὴν χολὴν τῆς σουπιάς, ἢ τοῦ ὀκταποδίου.

Ἡ μελάνη τῶν ἀρχαίων και ἡ ἐν χρήσει κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἦτο στερεωτέρα και παχυτέρα τῆς σήμερον ἐν χρήσει οὗσης ὅτε δὲ μετεχειρίζοντο αὐτὴν, γράφοντες εἰς περγαμνὰς, ἢ ὑφάσματα ἐκ μεταξῆς, ὑπερπλήθοναν αὐτὴν με κόμι, και διὰ τοῦτο τὰ γράμματα ἐξεῖχον τῆς ἐπιφανείας και ἔκαμνον τὸν παρατηρητὴν νὰ νομίζῃ ὅτι ἐγένοντο διὰ τινος τυπωτικῆς μεθόδου.

Ὅπως τὴν σήμερον, οὗτα και παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὑπῆρχεν ἐν χρήσει διαφόρων χρωμάτων μελάνη.

Τὴν μαύρην μετεχειρίζοντο εἰς τὰ χειρόγραφα και τοὺς χάρτας. Ἡ κόκκινη ἦτον ἐν χρήσει εἰς τὴν γραφὴν τῶν κεφαλαίων γραμμάτων και τῶν τίτλων τῶν βιβλίων και τῶν χαρτῶν. Οἱ αυτοκράτορες ἔγραφον τὰ ὀνόματά των με ἐρυθρὰν μελάνην.

Χρυσὴν και ἀργυρὰν μελάνην μετεχειρίζοντο ὅταν ἐπρόκειτο νὰ γράψωσι ἐπὶ πορφύρων, ἢ ἄλλου εἶδους χρωματισμένων πανίων, ὡς λ. χ. ὁ περίφημος κώδιξ τῆς Οὐφαλλίας ἦτο γεγραμμένος με ἀργυρὰ γράμματα ἐπάνω εἰς πορφυροῦν βελούδον τὰ δὲ κεφάλαια γράμματα και τινὰ χωρία ἦσαν γεγραμμένα με χρυσᾷ. Ν. Θ.

ΓΝΩΜΙΚΑ

* Ἡ ἀργία προσθέσει εἰς ὄλας τὰς λύκας, καθὼς και εἰς ὄλας τὰς κακίας.

* * * Ο ανθρώπινος βίος είναι εκτεταμένος κήπος ποτιστικός και κροκοφόρος, ἐν ᾧ οἱ σπουδάζοντες καλλιεργοῦσι τὰ δαυκία, αἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου τὴν ἀνθεμίδα (εἶδος χαμαιμήλου), αἱ οἰκοδόμοι τοὺς βατραχοῦς, οἱ διευθύνοντες ἑτερορρόθμους ἑταιρίας τοὺς πίτυας, αἱ ἀσφαλιστικαὶ ἑταιρίαι τὴν καριάν, αἱ Λέσβιαι τὴν βοδακινέαν, οἱ ὀφθαλμοῖατροι τὸ ἀγρικακὺ μέλον, οἱ θωρακοὶ τὴν κασσίαν, οἱ μέθυσοι τοὺς θυρακας, οἱ τῶν θεάτρων ἐπιστάται τῆς ἀμυγδαλῆς καὶ οἱ γλύπται τὸ φύλλον τῆς ἀμπέλου.

* * * Ἡ γυνὴ ἔχει ἀνάγκην πάντοτε ἐνὸς στηρίγματος· ὅταν ὁμῶς ἐπιλαμβάνηται δύο, πίπτει.

* * * Αἱ πλείστοι τῶν γυναικῶν ἀγαπῶσι μᾶλλον νὰ κακολογῶσιν αὐτὰς διὰ τὴν ἀρετὴν τῶν ἢ διὰ τὴν ὠραιότητά των.

* * * Ἐγόμεν ἐν στόμα καὶ δύο ὄτα. Ἐντεῦθεν διδάσκόμεθα ὅτι πρέπει ν' ἀκούωμεν πολλὰ καὶ νὰ ὁμιλῶμεν ὀλίγα.

* * * Τρία εἶνε τὰ δυσκολώτατα, τὸ φυλάττειν μυστικόν, τὸ λησμονεῖν ἀδικίαν καὶ τὸ καλῶς μεταχειρίζεσθαι τὴν ἀνεσιν.

* * * Αἱ ἡδοναὶ ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς ἐλώδεις ἐκείνας γαίας, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀναγκάζεται τις νὰ τρέχῃ εὐχερῶς χωρὶς νὰ σταματήσῃ ποτὲ τὸν πόδα του.

Foutenelle.

* * * Ἡ μὲν κακία εἶνε ποικίλη, ἡ δὲ ἀρετὴ μία.

* * * Ἐν τῷ ἀναλογίῳ (ἐνθα ὑπάρχουσι τὰ βιβλία τῆς ἐκκλησίας) οἱ ψάλλται ἔχουσι τὸ στόμα ἐν τῷ χορῷ.

* * * Ὁ *Youture* εἶπεν ὀρθότατα· ἀῆ ὠραιότης εἶνε ἐπιστολὴ συστατικὴ, ἢν δίδωσιν ἡ φύσις εἰς τοὺς εὐνοουμένους αὐτῆς.

* * * Ἡ εὐδαιμονία ὁμοιάζει πρὸς τὸ θῆραμα δταν σκοπῶμεν αὐτὸ μακρόθεν, ἀποτυγχάνομεν... Δὲν εἶναι μέγας ἀδάμας ὡς εἶπες, εἶνε ψηφιδωτὸν (μωσαϊκόν) ἐκ μικρῶν λίθων, ἂν οὐδεὶς ἔχει ἰσχὴν ἀληθῆ διὰ τοὺς ἄλλους.

Foutenelle

* * * Ἡ εὐδαιμονία ἐν μὲν τοῖς λεξικοῖς εἶνε ὄνομα οὐσιαστικόν· ἐν δὲ τῷ βιβλίῳ τοῦ βίου εἶνε ῥῆμα, ὅπερ σχηματίζεται ἐν μὲν τῷ παρελθόντι μετὰ τῆς ἀναμνήσεως, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι μετὰ τῆς ἐλπίδος, ἀλλ' ἐνεστῶτα δὲν ἔχει.

Galages

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

* * * Ἡ ἀνα κάλυψις τῆς φιλοσοφικῆς λίθου ἐγένετο ἀρτίως ὑπὸ τοῦ πανεφευρέτου Ἀμερικανοῦ Ἐδισων ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ αὐτοῦ τῷ *Menl Park*. Ἡ ἐφευρέσις συνίσταται εἰς τὴν ἐφαρμογὴν μέσων, δι' ὧν οὗτος δύναται νὰ ἐξαγάγῃ ἐξ αὐτῶν τῶν ἀπορριμάτων, ἢ σκωριῶν τοῦ χρυσοῦ καὶ ἕτερον ποσὸν χρυσοῦ, λίαν ὑπερβάλλον τὸ μέχρι τοῦδε διὰ τῶν συνήθων μέσων ἐξαγόμενον. Πρὸ τῆς ἀνακινώσεως τῆς ἐφευρέσεως ὁ Ἐδισων συνῆψε συμβόλια περὶ ἀγορᾶς τῶν ἀπορριμάτων τῶν μεγαλειτέρων χρυσοφυγείων καὶ ἑταιρία συνέστη ἐπὶ τούτῳ. Ὡστε ἡ φιλοσοφικὴ λίθος, τὴν ὁποίαν οἱ ἀχλιμισταὶ ἐζήτουν ἐπὶ το-

σοῦτον χρόνον ματαίως, εὐρέθη παρὰ τοῦ Ἐδισων ὡς ἀμοιβὴ τῶν ἐρευνῶν αὐτοῦ ἐπὶ ἐτέρῳ ἀντικειμένῳ.

* * * Ἐν τῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἁγίᾳ Σοφίᾳ ἐγένετο συνέλευσις τῆς λίαν περιέρχουσας, ἥτις ἀπέβλεπε πρὸς συγχώρησιν τοῦ Μωαμεθασμοῦ, τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ τῆς εἰδωλολατρίας μετὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ σύστασιν νέου τινὸς θρησκευματοῦ, συμβιβάζοντος τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας ἀπάσης τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ Ἁγία Σοφία θεωρεῖται μία τῶν ἀρχαιοτέρων ἐκκλησιῶν καὶ πιθανὸν ἡ ἀρχαιοτάτη. Ἀνεκτίσθη ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ περὶ τὸ ἔτος 532 μ. Χ. κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1453 μετεβλήθη εἰς Ἰζμῆμιον, ἀνασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου πρὸ 32 ἐτῶν.

ΚΡΙΣΙΣ

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κατακλύζοντος ἡμᾶς ποιητικοῦ χειμᾶρος, ὁ λόγιος νέος κ. Ν. Ἰγγλέσης ἐδημοσίευσεν εἰς ἴδιον φυλλάδιον τὸ Ἐλεγίον αὐτοῦ, τὸ ἀπαγγελλθὲν ἐντολῇ τοῦ Φιλ. Σουλ. καὶ Μούσαι· ἐν τῷ ὑπὲρ πάντων τῶν πεσόντων Ἑλλήνων τελεσθῆν Μνημοσύνη τῇ 30 Μαρτίου.

Εἶναι ἀληθές ὅτι σήμερον ἡ ποιησις ἐξέπεσε τοῦ προωρισμοῦ αὐτῆς καὶ τοῦ μεγαλείου, ἀφ' ἐνὸς μὲν, διότι οἱ πλείστοι τῶν νέων ἀσχολοῦνται εἰς τὸ νὰ γράψωσιν ἀηδεῖς στίχους, ἀνευ καλλιπειρίας, ἀνευ οὐδενὸς σκοποῦ ὠφελείας, μὲ φαντασίαν ταπεινὴν, ἀφ' ἐτέρου δὲ, διότι εὐρίσκοντες ὑποστήριξιν ἀπὸ τινων τοῦ ἀμμοιβαίου θουμασμοῦ, τὸ «ρίπτουσιν ἕξω», κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, ἀμελοῦντες πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν βιοποριστικὴν, προσφέροντες εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἄχαρη στιχορρηγίματα, ἀναγκάζοντες αὐτοὺς νὰ ἀηδιάσωσι πλέον καὶ αὐτοὺς τοὺς ὀλιγίστους γράφοντας ἀληθῶς μετὰ ζωηρᾶς φαντασίας καὶ καθαροῦ αἰσθήματος.

Εἰς ἐκ τῶν ὀλιγίστων τούτων εἶναι καὶ ὁ κ. Ν. Ἰγγλέσης, περὶ οὗ τὸ ἀρτι δημοσιευθὲν ποίημα μαρτυρεῖ· Ἐν αὐτῷ δύναται τις νὰ ἴδῃ διαλάμπον τὸ αἰσθημα τῆς πατριδος, φαντασίαν ζωηρὰν καὶ γόνιμον, στιχορρηγίαν ρέουσαν καὶ γλώσσαν ἀριετὰ εὐμελῆ.

ΑΙΝΙΓΜΑ Γ'

Κατοικῶ μέσα στὴν πόλιν καὶ οὐδὲν ἔστα χωρία
Δὲν μ' εὐρίσκεις εἰς τοὺς οἴκους, εἰς τὰ σπήλαια συχναίω,
Εἶμαι μέσα εἰς τοὺς φίλους, εἶμαι μέσα στὰ βιβλία

Κ' ἐμπροσθὲν σου σοῦ φωνάζω.

Πῶς, ἀκόμη δὲν μ' εὐρήκεις; πῶς, ἀκόμη φαρτερεῖς;

Τρέξε εἶμαι εἰς τὴν γλώσσαν κ' ἐκεῖ μέσα θά μ' εὐρήξ.

Ι. Δ. Ζώταλης.

Ἄδεις τοῦ ἐν τῷ 6 ἀριθ. Γρίφου.

Υς—χι—ονοι—μ—εν—Λακεδαιμονιοι—κα—τα γη—ν

Ἄθηναί—ιδε—ναυς—ι.

Ἴσχυον οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι κατὰ γῆν,

Ἄθηναῖοι δὲ ναυσι·

Ἐβυσαν αὐτὸν αἱ κκ. Σοφία Λυμποπούλου, Κλεοπάτρα Νικοκλέους, Θεοδοσία Λελοῦδα, Πηνελόπη Τ. Λαζαρέτου, καὶ οἱ κκ. Φώτιος Μιχ. Κλαδάκης (Ἀθηναῖος), Π. Ζαχαρίας (Ἀλεξανδρεῖας), Δημ. Κ. Λούζος καὶ Γεώργιος Δ. Διδόμου (Γαλαξίου).

Ἡ ἱστορία τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1878 τοῦ κ. Μ. Δ. Σεϊζάνη, μετὰ εἰκονογραφίῶν, πωλεῖται ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τῆς Ἀθηναίδος.